

АНДЖЕЙ МАТЕОШЕК ВЪЗМЕЗДИЕТО

Превод от полски: Божидар Барбанаков, 1979

chitanka.info

... Всичко започна от момента, когато японската телевизия в новините си съобщи драматичните сведения за катастрофата на танкера „Нисан Мару“. Пътувайки от Кобе за Аделаида на разстояние 270 мили от местоназначението си, той изпратил последната си радиограма. От 17-те членове на екипажа се спасил само един моряк, изхвърлен от внезапния удар във водата. Според твърдението му, той забелязал огромните форми на кит, изплуващ от лявата страна на кораба, след което изгубил съзнание. Бил прибран от спасителния кораб на въздушна възглавница. Не бяха взети под внимание показанията на спасения японец и в официалния протокол беше посочено, че причината за потъването и смъртта на 16-те членове на екипажа били лошите спойки на корпуса, които вследствие преместването на големия товар не издържали и се достигнало до разкъсване на обшивката и преградите. Може би общественото мнение никога не би узнало действителната причина за катастрофата, ако три дни по-късно във водите на Тасманско море не беше се случило идентично събитие. Връщайки се от пристанището Морсби, модерен австралийски кораб се сблъскал с огромен кит, който го ударил със скоростта на торпедо и разцепил корпуса на две части. И този път се спасил само заместник-навигаторът, намиращ се на носа в момента на удара. След това в продължение на два месеца още 11 пъти се повториха атаките върху търговски и пътнически кораби.

Тези събития станаха причина да се свика конференция на морските компании, която разгледа предложения за защита на морския транспорт от тайнствения *левиатан*. Предложенията за обезвреждането на чудовището бяха приети и сега командорът Марко Роден с подводния кораб „Мурена“, един от петте определени за тази цел кораби, охраняваше тасманските стада от китове от чудовищния им роднина.

Хубавото време беше позволило на кораба да изплава на повърхността и да продължи патрулирането в надводно положение. Роден тъкмо щеше да слиза долу в командния пункт, когато екранът на намиращия се пред него видеофон блесна и се появи лицето на заместника му Ралф Браун. Командорът включи микрофона.

— Роден. Слушам, старши лейтенант.

— Извинявам се, че ви безпокоя, но на разстояние 29 мили в посока северозапад открихме ехо на голям съд. Тъй като

пребиваването в тасманския район е забранено, предположих, че сме попаднали на китайски или японски браконьерски кораб.

— Благодаря, Ралф! Ще проверим.

Роден се чувствуваше възбуден. Най-после нещо интересно в това монотонно плаване.

Браун беше дал вече заповед в машинното отделение. Натисна алармените сигнали и корабът скоростно се приготвяше за потопяване — тридесет секунди след обявяването на тревогата „Мурена“ се намираще на дълбочина 40 метра и пореше водата със скорост 30 възела. Само 2 мили дяляха „Мурена“ от целта, когато командорът заповяда изплаване. Искаше по този начин да изненада браконьерите. След излизането на повърхността телевизионните кадри предадоха във вътрешността на кораба картина на неподвижно стоящ кораб, напомнящ по формата на корпуса кораб от типа „SFA ANT“. Роден огледа палубата му чрез дистанционно управляемата камера, като търсеше признаци на живот. Не забеляза никакво движение — като че всички на кораба бяха измрели. „Мурена“ бавно се приближаваше към неподвижния кораб, заобикаляйки го откъм десния борд. Браун се свърза с командора.

— Командоре, не считате ли, че корабът е напуснат от екипажа?

— Не. Мисля, че има някой там. Може би са се изплашили, като са ни видели наблизко. Обърнах внимание на тези огледални антени. — И той посочи блестящите конструкции на носа на кораба. — Тогавата бяха насочени в северна посока. Сега са насочени към нас. Явно наблюдават поведението ни на екрана на видеорадара.

— Мен, командоре, ме учудва мълчанието им. Мисля, че това не е браконьерски кораб. Не ми прилича на фабрика за китова мас.

— Да. Имате право. Защо обаче досега не се е опитал да се свърже с нас!

Внезапно на видеофона светна червена лампа. Роден натисна бутона за приемане. На екрана се появи Майк, навигаторът.

— Командоре, гостите ни отплават. Погледнете на екрана на монитора!

— Значи, все пак това са браконьерски. Дайте им сигнал да спрат.

След минута заповедта му беше предадена по етера към бягащия кораб. Внезапно се случи нещо, което изненада екипажа на атомния

подводен кораб. На кърмата на бягащия кораб се почви малко облаче дим. След миг корпусът на „Мурена“ беше разтърсен от мощен взрив.

За момент настъпи тъмнина. Роден включи камерата и я насочи към атакуващия. Но нищо не показваше, че той ще повтори обстрелването на „Мурена“. Успокоен, той заповяда увеличаване на скоростта до 30 възела. Командорът реши да отговори на беглеца. Дясното изстрелващо устройство се издигна и след миг шест малки снаряда се насочиха към целта. Ракетите, заловени от лазерен лъч, една след друга избухнаха на безопасно за бягащите разстояние.

Роден заповяда:

— Потопяване на 80 метра, скоростта без промяна. Не може да се приближим доста към него, защото ще ни атакува с дълбочинни бомби.

След минута „Мурена“ изчезна под водата, продължавайки преследването в дълбочините на Тасманско море. Радистите следяха непрекъснато курса на беглеца, който плаваше със скорост почти 30 възела с курс северозапад към Нова Каледония.

Два часа бяха минали от срещата на двата кораба, когато радиопеленгаторът Маккинли съобщи по видеофона на Роден:

— Тук Маккинли. Командоре, преди минута залових сигнали от съветския танкер „Баку“. Бил е нападен от кит с необикновени размери и моли за незабавна помощ.

— На какво разстояние се намират руснаците?

— На около 90 мили в северозападна посока. И още нещо, командоре. От доста време радиогониометърът регистрира излъчване с висока честота. Източникът е гоненият от нас кораб.

— За какво могат да служат този вид вълни?

— Хм, радионавигацията на практика не ги използва. Използват се в Космоса и при управлението на електронните работи.

— Да, нищо не разбирам. Съобщавайте ми, когато зарегистрирате нови сигнали.

Роден мълчаливо се обърна към екрана на видеорадара. Чувствуваше как по челото му избиват капки пот. Мярна му се мисълта: „Робот, електронен робот.“ Стана от фотьойла и се приближи към картата на Трансокеания. Обозначи на нея положението на „Мурена“ и гонения кораб в момента на получените сигнали за помощ от съветския танкер. След пресмятането на данните от

радионавигационната централа определи на картата и положението на съветския танкер. Браун с интерес следеше действията му. Командорът се обърна към него:

— Какво забелязахте днес сутринта, когато се натъкнахме на тези „корсари“?

— За антените ли става дума?

— Именно. — Роден посочи картата. — Определих положението му тази сутрин, а след това и посоката, в която бяха насочени тези антени. Обозначих положението на руснаците и направих поразителен извод. „Корсарът“ има пръст в тази катастрофа.

— Но по какъв начин? Та нали от сутринта сме по петите му и не сме забелязали никакъв маньовър, свидетелстващ за негова дейност извън обхвата на нашите хидролокатори.

— Вие забравяте най-важната подробност.

— Кита?

— Да! Същността на въпроса се крие в разкриването на загадката на тайнствените морски колоси, атакуващи нашите кораби. Имам чувството, че сме на път да я разрешим и наше задължение е да продължим преследването. „Баракуда“ се намираще на 90 мили западно от нас. Сигурно са засекали радиостанцията на „Баку“ и може би вече спасяват своите съотечественици.

— Значи, — продължаваме да ги ескортираме?

— Да, но с една поправка... Трябва да ги убедим, че сме се отказали от гонитбата.

След известно време се почувствува леко трептене на палубата. „Магнетроните“ — досети се Роден. Беше 9 часът и 33 минути, когато „Мурена“, вече на дълбочина 75 метра, се обви в мощно магнетронно излъчване. То създаваше антимагнитно поле, премахващо образа на подводницата на екраните на хидролокаторите на корабите в радиус от 30 мили. Включването на магнетроните според мнението на Роден трябваше да убеди екипажа на „корсара“, че атомната акула е прекъснала преследването вследствие авария. Оборудването с магнетронно устройство, което се държеше в пълна тайна, беше един от допълнителните козове на „Мурена“.

Подводницата плуваше в мрачните води на Тасманско море. Осветяваше пътя си с два мощни прожектора, тъй като с включването на магнетроните всички останали навигационни устройства се

изключваха. Работеха единствено шумопеленгаторите. Те предаваха на централната кабина образа на кораба, определян благодарение на работещите гребни винтове.

Междувременно палубата на „корсара“ от момента на изчезването на ехото от подводния преследвач се оживи. Ракетните устройства и носовите антени изчезнаха от палубата, а порталният кран бавно се придвижи към шлюза на кърмата и се спря на края на палубата. Корабът чувствително намали скоростта и видимо се подготвяше за докуване, правейки това — о чудеса! — в открито море, далеч от всякакво пристанище. След минута машините спряха и сивият корпус започна леко да се поклаща на малките вълни. След няколко минути изчакване Роден заповяда изплаване на перископна дълбочина. Със заучено движение той „омете“ хоризонта. Изведнъж се вкамени... В посока към потопената „Мурена“ се виждаше пенливата следа на торпедо. Команлорът се отдели от перископната тръба и бързо натисна големия червен бутон с надпис „Потопяване“. Корабът моментално започна да се спуска и се спря едва на дълбочина 90 метра. В същото време магнитното поле внезапно нарасна, като предизвика унищожаването на следващото го торпедо. Роден беше учуден по какъв начин „корсарът“ е открил присъствието на „Мурена“, защитена от магнетронното излъчване. Трудно беше да се предположи, че торпедото е изстреляно съвсем случайно! И защо се бяха спрели в открито море? Мимоходом поглеждайки към картата, той разбра. Продължението на линията на курса на съветския танкер се пресичаше с курса на „корсара“ именно в тази точка. Значи, предполагаемата връзка на „корсара“ с катастрофата се потвърждаваше! Постепенно всичко се изясняваше. Китът, на чийто мозък се въздействуваше с помощта на електромагнитни вълни, беше потопил танкера и екипажът на „корсара“ сега сигурно подготвяше приемането му в стоманения корпус на своя кораб... Това вече обяснява агресивното му отношение спрямо „Мурена“.

Размишленията на Роден бяха прекъснати от старши лейтенант Милър.

— Докладвам, че обектът пред нас е включил приводните си устройства. Шумопеленгаторите регистрират все по-засилващо се ехо.

— Благодаря!

След като Роден забеляза на екрана на монитора придвижващото се с увеличаваща се скорост светлинно петно на „корсара“, той обяви, че лично поема управлението на кораба. Когато указателите отбелязаха скорост 40 възела, Роден започна да се безпокои, въпреки че максималната скорост на кораба му достигаше над 48 възела. Шест часа продължи лудешката гонитба. На края скоростта и на двата кораба започна да намалява. Роден се ориентира, че „SFA ANT“ се насочва към островчето Пероруоко, обозначено на картите като безлюден остатък от подводен вулкан.

Без да се страхува от проследяване чрез радара, тъй като корпусът на „Мурена“ беше покрит с радионитпореста субстанция, поглъщаща и деформираща електромагнитните вълни, Роден реши да използва перископа. Командорът се прилепи към окуляра и със затаен дъх видя как на разстояние около 1000 метра корабът направи завой и се насочи направо към брега на Пероруоко. Маньовърът беше твърде неочакван. Сивият кораб, без да намалява скоростта си изчезна в скалите на островчето. Впечатлението беше така фантастично, че Роден и заместникът му, които наблюдаваха това, просто не можеха да откъснат погледа си от мястото, където изчезна силуетът на кораба. Командорът веднага заповяда изплаване и след минута „Мурена“ се полюшваше на повърхността. С подготвени за действие лазерни оръдия и скорост 10 възела „Мурена“ се приближи към островчето, като мина между кораловите рифове.

Светна жълтата лампа и Роден включи видеофона:

— Тук е радионавигационната кабина. Командоре, радарното ехо се връща деформирано. Пътят, изминаван от сигнала, е много по-дълъг от разстоянието до скалите. Пред нас има проход, издълбан или естествен тунел. Този факт обяснява внезапното изчезване на кораба. Ще продължаваме ли неговия курс?

— Благодаря, Майк! За продължаването на курса ще реша след консултация с екипажа.

— Тъй вярно, разбрах!

Като изключи видеофона, командорът се замисли. След кратко колебание натисна няколко клавиша на пулта и на екрана се появи вътрешността на централната командна кабина. При вида на алармените сигнали всички оператори се събраха пред екрана на централния видеофон. Роден заговори бързо с малко хриплив глас:

— Събрах ви, тъй като се налага вземане на известни решения. Корабът, който гонихме, сега се намира във вътрешен басейн в централната част на острова. Реших да го проследим и да си изясним всичките му досегашни маневри. Тъй като операцията е рискована, поемам командването на кораба, а вас моля да заемете местата си в спасителната капсула. Благодаря, това е всичко!

След малко Роден постави на главата си радионавигационния шлем, закопча моленитовия скафандър и седна в обширния фотьойл за централно управление. Провери командния пулт и се свърза със спасителната капсула. На екрана видя дванадесетте кресла на разположилите се удобно в тях пурпурни фигури на екипажа. В случай на опасност капсулата можеше да се изстреля и екипажът на подводницата с изключение на нейния капитан можеше да се спаси. В капсулата на екрана на телевизора екипажът можеше да наблюдава действията на командора, а на втория екран — всичко, което ставаше извън кораба.

Роден, успокоен от безопасността на екипажа, включи видеорадара и „огледа“ пространството около „Мурена“. Нищо подозрително. „Е, какво пък, да опитаме“ — промърмори през зъби и натисна ръчката. Почувствува как „Мурена“ набира скорост и едва като навлезе в сянката, хвърляна от скалите, видя в светлината на прожектора тунел, издълбан в тях. „Мурена“ внимателно се насочи в дълбочината на широкия тунел. След стотина метра в далечината забеляза оскъдна дневна светлина.

Командорът увеличи скоростта на кораба. Искеше да използва ефекта на внезапността. Прожекторите бяха изключени. Корабът изскочи от тунела и внезапно зави надясно. Камерите веднага заловиха силуета на кораба, на няколко метра пред носа на „Мурена“. На палубата му няколко фигури в сребристи комбинезони се вглеждаха в неочаквания гост. След миг изчезнаха във вътрешността на кораба. Престана движението и на каменния бряг. Роден огледа с камерата цялото пространство около кораба. От трите страни го ограждаха голи скали, а срещу него забеляза сребристи постройки във формата на огромни раковини, прикрепени хоризонтално към сивите базалтови скали. На брега се намираше нещо като стапел, заобиколен от стрелите на няколко крана и лебедки. Една от тях се намираше във водата, а под нея се виждаше вретеновидната форма на някакъв морски съд.

„Корсарът“ беше закотвен към брега и над него беше опъната маскировъчна мрежа. В скалите се чернееха отворите на няколко тунела, от които като сребърни нишки се точеха релси към брега.

Командорът разбра, че се намира в някакво отлично маскирано пристанище. Мнимо безлюдното островче представляваше прекрасно укритие за модерно оборудваните „корсари“. За момент взе решение: насочи кораба към центъра на басейна с нос към акостиралия кораб, наблюдавайки едновременно бреговите съоръжения. Не забеляза никакво движение — знак, че жителите на островчето не са много доволни от посещението. Изчаквайки няколко минути, Роден включи видеофона, който му показва вътрешността на спасителната капсула:

— Сами видяхте — започна той — каква паника предизвикахме, като се появихме тук. Трябва да изпратим абордажно отделение. За тая задача са необходими трима-четирима. Кой от вас...

Не беше завършил, когато на пулта светнаха 12 червени лампи.

— Благодаря ви, но не мога да позволя всички да напуснат кораба. Ще отидат Милър, Браун, Родригес и Лий. Успех, момчета!

Изключи микрофона и погледна екрана на монитора. На брега продължаваше да цари спокойствие. След получаването на сигнала за готовност на четиримата смелчаци, той натисна ръчката и включи двата черно-бели контакта. Сивозеленикавата електрическа лодка се отдели от кораба, насочи се към „корсара“. Докосна брега. Четиримата с пистолети в ръка изскочиха от нея, криейки се сред огромните скали. Двама от тях се откъснаха от скалите и се насочиха към акостиралия кораб. Внезапно единият се спря, издигна ръце, като че ли да защити главата си, и миг след това рухна на земята. Вторият от бягащите се скри зад корпуса на кораба. Командорът обърна камерата към сребристите постройки и успя да забележи блясъка на лазерния изстрел. Ръката му действуваше по-бързо от мисълта — лазерните оръдия на кораба бяха моментално насочени към огледалните проблясващи стени. Блясък на експлозия и кълбо черен дим се понесе над скалите. Командорът щеше да натисне втори път бутона на пусковото устройство, когато с края на окото си забеляза на екрана фигура в кърваво проблясващ комбинезон. Позна Родригес, най-добрия стрелец в цялата IX ескадра. Стоеше на брега и енергично махаше с ръка в посока към „Мурена“. Роден имаше чувството, че младият испанец искаше да го предпази от нещо. Внезапно забеляза

лазерната игла, която пресичаше въздуха, и след миг видя тялото на Родригес да лежи неподвижно.

Желание за отмъщение облада командора — беше вече загубил трима души, без да знае чия ръка ги беше лишила от живот! Включи монитора и в момента, когато насочи една от външните камери назад, се вцепени! На разстояние по-малко от 100 метра чудовищен кит пореше водата. Никога дотогава не беше виждал такова гигантско животно! Грамадното туловище можеше да смачка корпуса на „Мурена“ като картонена кутийка. Превключването на командните ръчки беше работа за секунди и корабът като прищпорен кон се хвърли напред. На няколко десетки метра от брега направи внезапен завой вляво и се насочи зигзагообразно към средата на басейна. Едва сега Роден можа да оцени действителната големина на звяра. Потръпна при мисълта, че корабът му в този миг можеше да бъде смачкан от ударите на чудовищната опашка. Натисна два жълти бутона и от двете страни на носа се показаха отверстията на четирите пускови установки. Секунда по-късно четири торпеда, използвани за приспиване на болни и ранени животни, изскочиха за среща с атакуващия гигант. Улучен с двойна приспиваща доза, той започна да се мятат, като издигаше фонтани вода и удряше мощния си плавник в повърхността на басейна. Но постепенно неговите движения се забавяха, докато на края се отпусна напълно неподвижен. Командорът насочи отново камерата към скалите, сред които лежаха неподвижните фигури на неговите моряци.

След миг започна отново да обстрелва постройките, които въпреки многобройните експлозии оставаха неразрушени. В момента, когато левият пусков механизъм се насочваше към сивия силует на кораба, „Мурена“ беше разтърсена от мощен взрив, няколко секунди по-късно — от втори. Напразно Роден се стараеше да изведе кораба от полето на обстрела — управлението не действуваше. Автоматите съобщаваха за течове в кърмата. Бойната кула беше неподвижна... Третият удар ускори решението — осакатеният кораб бавно заплава към брега. Ситуацията на деветте души, намиращи се на палубата му, все повече се влошаваше. Всеки от тях разбираше, че единственият начин да спасят живота си беше завладяването на Пероруоко.

Корабът акостира и командорът даде заповед всички да се подготвят за напускане на „Мурена“. Когато моряците се събраха

около него, с движение на главата си командорът посочи към черното отворстие на тунела, намиращ се на разстояние около 80 метра. Кимнаха в знак, че са разбрали. Тримата скочиха на брега и с огромни скокове се насочиха към тунела, като след малко потънаха в мрака. След миг светването на лампата оповести, че преминаването е успешно.

— И така, напред! — извика Роден в микрофона и след миг той се намираше в коридора, заобиколен от екипажа си. Стените чернееха зловещо, но в дъното забеляза оскъдните отблясъци на светлина.

— Двама остават за охрана тук, останалите с мен!

След стотина метра седмината попаднаха в огромна, ярко осветена зала. По дължината на стените ѝ бяха разположени много тръби, а от двете ѝ страни се намираха бели лабораторни маси с многобройни химически уреди и съдове по тях. В средата се намираха два реда двуметрови балони, свързани със сложна система от тръбички.

Роден се приближи към единия от тях, отви малкото кранче и на пода паднаха големи светлосини капки течност.

— Командоре, не пипайте това! — забръмча в слушалките гласът на старши лейтенант Дейвис. — Това е много опасно взривно вещество. Виждате ли...

Дейвис наля в една колба от светлосинята течност, а след това се приближи към другата редица балони и наля в друга колба капки червена течност. Изля ги на пода и всички с любопитство наблюдаваха двете приближаващи се струи. В момента на сливането им внезапно взрив разтърси въздуха.

— Това е тектонит — отново се чу гласът на Дейвис, — тези запаси са достатъчни да се взриви целият остров.

— Трябва да го обезопасим — каза Роден. — Оставете тук с Томсън. Ако се случи нещо с нас, взривете лабораторията!

— Разбирам, командоре!

Роден се хвърли напред, но от един страничен коридор се чува два изстрела и един от навигаторите се свлече на пода. Роден стреля два пъти и побягна в посоката, където преди миг се мярна фигура в сребрист комбинезон. След няколко метра се спря. В краката му лежеше дребна фигура. Приклепна и я обърна по гръб. Усети, че му притъмнява пред очите. Това не беше човек! Зад стъклото на

сребристия шлем го гледаха втренчено с мъртъв поглед изпъкнали очи. Лицето на непознатото същество, лишено от нос, със заострена хоботовидна челюст, поразяваше със своя вид. В ръката, напомняща защитна ръкавица, съществото стискаше тръба с необикновена форма — навярно това беше неговото оръжие. Заедно с тримата си другари Роден се наведе над съществото. Без съмнение пред тях лежеше пришълец от Космоса. И то пришълец, който в никакъв случай не беше настроен миролюбиво към хората.

Остави другите, продължи до края на коридора и там попадна в началото на огромна подводна пещера. Погледна надолу и видя огромните тела на китове. Някои от тях имаха на главите си миниатюрни предаватели, прикрепени за кожата с помощта на смукала. Изходът от пещерата беше преграден с решетка. Вляво в малък басейн се намираха делфини орка. Позна ги по грамадните триъгълни тръбни плавници — всички делфини бяха свързани с мрежата от тръби, обвиващи пещерата. На мястото, където стоеше, се намираше нещо като дистанционна диспечерска уредба. Едва сега разбра каква загадка криеше вътрешността на острова. Тук, пред него, се намираше изкуствена плантация за китове-гиганти. Космическите пришълци, враждебно настроени към жителите на Земята, без съмнение искаха да завладеят планетата. И тъй като не разполагаха с необходимата сила, явно искаха да извършат това, използвайки невинните обитатели на океаните.

Голямото количество тектонит, струпано на острова, потвърждаваше изводите на командора. И така на всяка цена трябва да се попречи на нашествието им!

Роден се върна по коридора и изведнъж почувствува, че се вкаменява! Пред него на зеленикаво проблясващите плочи лежах три фигури в пурпурни комбинезони. Огледа се, но никъде не видя тялото на космическия пришълец. Явно тези, които са убили тримата моряци от „Мурена“, са го взели със себе си.

Нямаше време за губене. Командорът се хвърли към лабораторията. Натъкна се на мъртвите Томсън и Дейвис. Роден извади малка антена и включи микропредавателя, викайки позивната на двамата моряци, оставени да охраняват входа на тунела. Никакъв отговор. Разбра, че е единственият останал жив от екипажа на

атомната подводница и няма шанс да се измъкне. „Мурена“ беше повредена и неспособна за потопяване...

Приблужи се към два огромни балона, свързани със стъклени тръбички във формата на буквата V. Отвори бавно двата месингови крана и с явно облекчение видя как от двете страни потекоха една към друга струи тектонит. Нищо повече не можеше да ги спре...

Огледа за последен път лабораторията, опря се на стената и зачака смъртта...

Сребрилата фигура, надвесена над окуляра на звездния телескоп, се изправи и обърна към намиращия се в централното помещение екипаж на космическия кораб.

— Базата престана да съществува. Обитателите на Третата планета откриха нашите намерения. Още веднъж повтарям: веднага трябва да напуснем нейния пояс! В противен случай жителите на Земята ще ни унищожат, както нашите братя в базата!

Изпъкналите очи на събралите се бяха насочени към командира. Той каза:

— Затова ли сме пропътували 16 звездни периода, за да се върнем без нищо на Алтаир?! Задачата ни беше и е завладяването на Третата планета! На какво основание твърдиш, че жителите ѝ могат да ни победят?

— Видя екраните на астротермите и ти е ясно, колкото и на мен, че те откриха многобройни следи от термоядрени експлозии. Сигурен съм, че жителите ѝ имат в ръцете си оръжие, ако не превъзхождащо, то поне равностойно на нашето! Последните донесения от базата сочат, че тя е атакувана от мощно въоръжен хидротрон. Той е причината да не видим никога вече двадесет и двамата си братя.

Командирът за момент се поколеба и на края с люлееща се походка приближи към командния пункт. Постави ръка върху ръчките на акселераторите, обърна глава към наблюдаващите го и придвижи ръчките.

Трансгалактическият диск, изменяйки постепенно траекторията на полета си, потъна в мрака на Вселената.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.